

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/30/2022
Identifikačné číslo spisu:	1108219070
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1108219070.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu K consult, s.r.o., s miestom podnikania Komenského 14A, Banská Bystrica, IČO: 36 056 600, zastúpeného Lion Law Partners, s.r.o., so sídlom Komenského 14A, Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, proti žalovanému Generali Česká pojišťovna, a.s., so sídlom Spálená 75/16, Praha, Česká republika, IČO: 452 72 956, Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 54 228 573, o zaplatenie sumy 5.216,65 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/169/2019-380 zo 17. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 33Cb/132/2008-307 z 23. mája 2019 žalobu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a napokon žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2 Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že pôvodný žalobca T & T staving, a.s. Bratislava a žalovaný ako poisťovňa uzatvorili dňa 24. mája 2005 poistnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poistenie výstavby areálu nových rodinných domov, s miestom poistenia X.. a začiatkom poistenia 1. jún 2005 a s koncom poistenia 30. apríl 2007. Prílohou poistnej zmluvy boli okrem iného Všeobecné poistné podmienky stavebného poistenia a Poistenie škôd spôsobených krádežou vlámaním alebo lúpežným prepadnutím. Dňa 19. októbra 2006, resp. 20. októbra 2006 došlo na stavbe W. ku krádeži stavebno-inštaláčného materiálu a plynovo-inštaláčného materiálu,

plynovo-inštalčných rozvodov, ktoré boli zabudované priamo v predmete poistenia - stavbe. Ďalej mal za preukázané, že uvedenú poistnú udalosť nahlásil pôvodný žalobca žalovanému, ktorý likvidoval škodovú udalosť tak, že neposkytol poistné plnenie z dôvodu, že z vlastného šetrenia ako aj z uznesenia OR PZ v Bratislave II, OSV Podunajské Biskupice zo dňa 15. decembra 2006 jednoznačne vyplýva, že predmetnú udalosť nemožno klasifikovať ako krádež vlámaním. Ďalej uviedol, že dňa 25. októbra 2006 bol uznesením povereného príslušníka OO PZ Vrakuňa začaté trestné stíhanie vo veci úmyselného prečinu krádeže v zmysle ustanovenia § 212 odsek 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Uznesením zo dňa 15. decembra 2006 ČVS: ORP - 5008/3-OSV-B2/2006 bolo trestné stíhanie prerušené, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Poukázal na výsluch svedka P. J. zo dňa 25. októbra 2006, z ktorého vyplýva, že svedok uviedol, že skutok sa stal pravdepodobne v denných hodinách, ale vzhľadom na to, že na stavbe je veľký pohyb subdodávateľských firiem, nebolo možné ustrážiť celý objekt. Právne súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie citáciou ustanovení §§ 788 ods. 1 a 3, 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ďalej § 122 ods. 4 Trestného zákona, článkom 8, 15 ods. 1 a 2 CSP a § 191 CSP.

3 Za medzi stranami nesporné považoval, že podľa poistnej zmluvy 1001783260 predmetom poistenia je výstavba areálu nových rodinných domov X., s celkovou poistnou sumou pre poistenie odcudzenia 1.000.000 korún slovenských, pričom dohodnutá spoluúčasť pre poistenie odcudzenia bola 10%, min 10.000 korún slovenských. Podľa ZAB03 Poistenie škôd spôsobených krádežou vlámaním alebo lúpežným prepadnutím bod 2 ak došlo k odcudzeniu poistnej veci alebo jej časti krádežou vlámaním poskytne poisťovňa plnenie len v tom prípade, ak sú v dobe poistnej udalosti tieto veci umiestnené v uzamknutom priestore podľa bodu 5 tejto doložky, alebo na voľnom priestranstve opatrenom funkčným opločením s minimálnou výškou 190 centimetrov a uzamknutou bránou a v mimo pracovnej dobe stráženom kvalifikovanou minimálne jednočlennou fyzickou strážou alebo jednočlennou strážnou službou ozbrojenou služobnou zbraňou alebo sprevádzanou služobným psom. Medzi stranami sporu nebola teda sporná existencia poistného vzťahu (na základe poistnej zmluvy zo dňa 9. mája 2005), sporný nebol ani vznik poistnej udalosti. Spornou skutočnosťou nebolo ani zabezpečenie stavby v zmysle zmluvných dojednaní (objekt bol zabezpečený opločením a strážnou službou so psom).

4 Spornou skutočnosťou medzi stranami sporu bolo, či k poistnej udalosti došlo vlámaním, keď žalovaný mal za to, že táto skutočnosť nebola preukázaná. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku ďalej poukázal na závery, vyslovené v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zo dňa 27. apríla 2017.

5 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v prejednávanej veci, nakoľko súdu nepredložil ani neoznačil žiadny dôkaz, spôsobilý preukázať, že nárok uplatnený v žalobe je dôvodný. Žalobca nepredložil nevyvrátiteľný dôkaz o tom, že došlo k odcudzeniu poistnej veci krádežou vlámaním, ktorá skutočnosť je jednou z podmienok pre poskytnutie poistného plnenia zo strany žalovaného a preto žalobu zamietol.

6 Upriamil pozornosť na to, že každého z účastníkov sporového občianskeho súdneho konania zaťažuje dôkazné bremeno, teda povinnosť preukázať svoje tvrdenia. Zdôraznil, že splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená unesenie dôkazného bremena, ak splnenie tejto povinnosti nevedie k preukázaniu jeho tvrdení. Ak teda účastník konania, ktorý splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú navrhnutými i vykonanými dôkazmi nepreukázal nepochybne skutočnosti ním tvrdené, znáša procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností, t.j. neunesenie dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno určujú normy hmotného práva. V zásade ho má ten, v koho záujme je dokazovanie určenej skutočnosti. Procesný neúspech v spore postihuje v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno, teda neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými tvrdeniami nebolo jeho tvrdenie dokázané. Dôkazné bremeno postihuje zásadne vždy toho, kto niečo tvrdí. Súd uzavrel, že na základe dôkazov založených v spise nárok žalobcu nie je dostatočne preukázaný a preto žalobu zamietol.

7 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaný bol vo veci v celom rozsahu úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom

rozsahu 100%.

8 Keďže žalobca nebol v konaní úspešný, uložil mu povinnosť nahradiť aj tie trovy konania, ktoré vznikli štátu v súvislosti s úhradou svedočného, vyplatené v konaní vypočutým svedkom P. J. a Ing. J. V..

9 Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/169/2019-380 zo 17. júna 2021 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v sadzbe 100%.

10 Odvolací súd prejednal vec podľa § 379 - 380 CSP a dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny, keď súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke. V odôvodnení rozsudku odvolací súd ďalej uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie poistného plnenia uplatneného na základe poistnej zmluvy č. 1001783260, predmetom ktorej bolo poistenie výstavby areálu nových rodinných domov na C. Neoddeliteľnú súčasť uvedenej zmluvy tvorili Všeobecné poistné podmienky stavebného poistenia (ďalej len VPP - STAV 03) a Poistenie škôd spôsobených krádežou vlámaním alebo lúpežným prepadnutím (ďalej len ZAB 03). Dňa 19. októbra 2006 došlo na stavbe W. ku krádeži stavebno-inštaláčného materiálu a plynovo-inštaláčného materiálu, plynovo-inštaláčnych rozvodov, ktoré boli zabudované priamo v predmete poistenia - stavbe, pričom celý objekt staveniska bol za účelom riadnej ochrany pred krádežou zabezpečený opлотením a strážnou službou so psom.

11 Poukázal na to, že súd prvej inštancie za spornú považoval skutočnosť, či k poistnej udalosti došlo vlámaním, keď žalovaný mal za to, že táto skutočnosť nebola preukázaná. Na základe vykonaného dokazovania dospel prvoinštančný súd k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v prejednávanej veci, keď nepredložil ani neoznačil nevyvrátiteľný dôkaz o tom, že došlo k odcudzeniu poistnej veci krádežou vlámaním, ktorá skutočnosť bola jednou z podmienok pre poskytnutie poistného plnenia zo strany žalovaného.

12 V posudzovanom prípade za predpoklad pre úspešné uplatnenie žalobného nároku označil preukázanie splnenia poistných podmienok stanovených uzavretou poistnou zmluvou a všeobecnými poistnými podmienkami. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že predpokladom úspechu žalobcu je preukázanie, že k odcudzeniu dotknutých vecí došlo krádežou vlámaním, teda kvalifikovanejšou formou ako samotnou krádežou, keďže predmetom poistného krytia boli prípady „krádeže vlámaním“.

13 Zdôraznil, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že samotný žalobca nevie špecifikovať, kedy presne došlo k poistnej udalosti. Poukázal na výpoveď svedka P. J. v trestnom konaní, ktorý vypovedal, že „sa skutok pravdepodobne stal v denných hodinách, ale vzhľadom na to, že na stavbe je veľký pohyb subdodávateľských firiem, nebolo možné ustrážiť celý objekt“.

14 Odvolací súd vyslovil názor, že ani z predmetného trestného konania nevyplýva, že k odcudzeniu dotknutých vecí došlo krádežou vlámaním. Naopak, podľa výpovede svedka v trestnom konaní mohlo dôjsť ku krádeži sporných huteľných vecí bez toho, aby bolo potrebné prekonávať prekážku (zabezpečenie v zmysle poistných podmienok), a teda aby bolo možné kvalifikovať poistnú udalosť ako krádež vlámaním. Zdôraznil, že zo samotnej skutočnosti, že išlo o čiastočne zabudované veci nemožno konštatovať, že došlo ku krádeži vlámaním, keď z výsledkov dokazovania v tomto, ani v trestnom konaní nevyplýva, že v čase, keď malo dôjsť k poistnej udalosti, bol priestor zabezpečený v zmysle poistných podmienok.

15 Záverom odvolací súd uviedol, že v konaní nebolo bezpochyby zistené, že k vzniku poistnej udalosti došlo krádežou vlámaním, pre prípad škody vzniknutej krádežou poistnej veci, ktorá nie je spáchaná vlámaním alebo lúpežným prepadnutím, nebolo uzavretou poistnou zmluvou dojednané poistenie, tak žalobcovi nebolo možné priznať nárok na poistné plnenie za škodu vzniknutú danou škodovou udalosťou. Konštatoval, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie v dohodnutom rozsahu len ak nastala udalosť predpokladaná v poistnej zmluve, teda ku škodovej udalosti dôjde poisteným rizikom. V posudzovanom prípade bola predmetom poistenia škoda vzniknutá krádežou vlámaním, teda len v

takom prípade má poistený nárok na poistné plnenie. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd, preskúmajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, považoval rozhodnutie prvoinštančného súdu za vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP, tak že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

17 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tvrdil, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné, odvolací súd sa nezaoberal argumentáciou žalobcu a rozhodujúcimi skutočnosťami obsiahnutými v jeho odvolaní zo dňa 13. júna 2019 a nedal mu odpoveď na jeho argumenty, ako základ jeho rozhodnutia len selektívne hodnotí časť jediného dôkazu a to výpovede svedka pána J.. Vyslovil názor, že oproti kvalite odôvodnenia v poradí prvého vyhovujúceho rozsudku súdu prvej inštancie nedošlo ku takej zásadnej zmene skutkového stavu, ktorý by odôvodňoval zmenu rozhodnutia zamietajúcim verdiktom. Poukázal na to, že v otázke kasačnej záväznosti dovolateľ v štádiu po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu namietal nedostatočne a nejasne sformulované pokyny odvolacieho súdu v tom význame, aby sa nimi súd prvej inštancie ne/musel striktne riadiť, resp., aby mal s oporou v stanovisku R 68/1971 priestor na zotrvanie na predchádzajúcom kvalítne a vecne spracovanom odôvodnení prvého rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 1. júna 2015. Odvolaciemu súdu vytýkal, že nezohľadnil skutočnosť, že v prevažnej väčšine množiny porovnateľných prípadov krádeže vlámaním ostáva preukázanie konkrétneho mechanizmu objektívne nepreukázateľné a z toho dôvodu sa dôkazné bremeno koncentruje na preukázanie splnenia poistných podmienok ohľadom vyžadovaného zabezpečenia majetku, rešpektuje sa teória obmedzeného dôkazného bremena, nakoľko nie je možné spravodlivo od poisteného subjektu vyžadovať, aby preukazoval nemožné. Odôvodnenie odvolacieho súdu označil za neprimerane stručné, konštatoval, že sa súd k odvolacím námietkam žalobcu vyjadril len v odseku 24 a 25 odôvodnenia rozsudku a to v rozsahu a spôsobom, ktorý nedáva postačujúco zrozumiteľnú odpoveď na šírku argumentácie žalobcu prezentovanú v podanom odvolaní. Vytýkal ďalej odvolaciemu súdu, že nereflektoval v napadnutom rozhodnutí zistený skutkový stav. Podstatu poistenia a nosné skutkové zistenie t. j. naplnenie Všeobecných poistných podmienok stavebného poistenia (VPP-STAV03) a Poistenia škôd spôsobených krádežou vlámaním alebo lúpežným prepadnutím (ZAB03) - odvolací súd vôbec nezohľadnil. Rovnako ignoroval obsah výpovede svedka Ing. V. na pojednávaní konanom dňa 4. decembra 2014, ktorú možno hodnotiť súladne s obsahom výpovede svedka pána J., t. j. v prospech žaloby a v prospech poistného plnenia. Upriamil pritom pozornosť na tú skutočnosť, že aj v odvolacom konaní zostala nesporná skutočnosť, že v danom prípade boli splnené podmienky stanovené VPP ZAB03 v bode 2, t. j. predmetný objekt bol ohradený oplotením s minimálnou výškou 190 cm s uzamknutou bránou a v mimopracovnej dobe bol objekt strážený kvalifikovanou strážnou službou a psom, čo správne vyhodnotil súd prvej inštancie v poradí v prvom žalobe vyhovujúcom rozsudku. Dovolateľ ďalej poukázal na výpoveď svedka P. J. na pojednávaní dňa 4. decembra 2010 (správne 4. decembra 2014 - poznámka dovolacieho súdu), z ktorej jednoznačne vyplynulo, že vzhľadom na uzamknutie predmetného objektu ku krádeži nemohlo dôjsť inak, ako prekonaním tejto zabezpečovacej prekážky, t. j. vlámaním. Konštatoval, že odvolací súd výpoveď svedka pána J. posúdil nedostatočne a selektívne, hodnotiac len jej inú časť vytrhnutú z kontextu. Fundamentálne pochybenie odvolacieho súdu videl v tom, že v procese hodnotenia dôkazov došlo k svojoľnej zámene novej časovej lokalizácie vzniku poistnej udalosti so spôsobom vykonania krádeže formou vlámania. Argumentoval ďalej, že ani zo zákona ani zo zmluvy nie je priznanie poistného plnenia viazané na presnú identifikáciu času vzniku poistnej udalosti. Za irelevantnú označil poznámku odvolacieho súdu o tom, že zo samotnej skutočnosti, že išlo o čiastočne zabudované veci nemožno konštatovať, že došlo ku krádeži vlámaním. Páchateľ sa predsa musel najprv do stráženého a uzamknutého priestoru vlámaním (teda násilím) dostať a až následne mohlo dôjsť k odcudzeniu v stavbe už zabudovaných vecí. Vlámanie (vo význame kvalifikovaného prekonania zabezpečovacích prekážok), teda časovo i vecne muselo v priebehu deja predchádzať samotnému odcudzeniu. Zdôraznil, že svoje tvrdenie o spôsobe spáchania krádeže nikdy nestaval primárne na tom, že sa jednalo o zabudovanie vecí. Ďalej žalobca konštatoval, že v trestnom konaní

OČTK nezistili žiadne relevantné skutočnosti o spôsobe vykonania oznámenej trestnej činnosti, čo však z hľadiska dôkaznej situácie nevylučuje možnosť, že z hľadiska zmluvnej poistnej, teda civilnoprávnej zodpovednosti došlo k naplneniu poistnej zodpovednosti titulom krádeže vlámaním. Vyslovil záver, že z vykonaného dokazovania v civilnom sporovom konaní jednoznačne vyplynulo, že vzhľadom na rozsah zabezpečenia objektu nemohlo ku krádeži dôjsť inak ako vlámaním.

1 8 Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu označil dovolanie za nedôvodné, poukázal na to, že žalobca zamieňa dojednané podmienky pre zabezpečenie poisteného priestoru (oplotenie, atď.) s podmienkami vymedzenia poistnej udalosti (odcudzenie v dôsledku krádeže vlámaním), čo nie sú totožné náležitosti a splnenie jednej nepreukazuje splnenie druhej. V súvislosti s tým poukázal na ustanovenie § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nevzniká právo na poistné plnenie za akúkoľvek škodovú udalosť, ale len za takú, ktorá bola ako poistná udalosť dojednaná v poistnej zmluve. Konštatoval, že v rámci súdneho konania pritom nebolo vôbec vylúčené, že k vzniku predmetnej škodovej udalosti mohlo dôjsť krádežou bez vlámania. Vyslovil názor, že k dôkaznej núdzi žalobcu prispela aj tá skutočnosť, že žalobca neoznámil vznik škodovej udalosti včas, ale až so štvormesačným odstupom, čím bolo žalovanému znemožnené vykonať akékoľvek vlastné šetrenie. Ďalej žalovaný vyslovil názor, že taktiež hodnotiace domnienky neodborných svedkov, o ktoré žalobca opiera svoje nesúhlasný názor s rozhodnutím odvolacieho súdu nemôžu podľa jeho názoru preukázať tvrdenia žalobcu.

19 Na vyjadrenie žalovaného k dovolaniu žalobca reagoval ďalším vyjadrením doručeným súdu 3. mája 2022. Hodnotiaci úsudok žalovaného, že nebolo vôbec vylúčené, že k vzniku škodovej udalosti mohlo dôjsť krádežou bez vlámania označil za z kategórie špekulatívnych, pretože v tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Za nenáležitú označil aj poznámku žalovaného o hodnotiacich domnienkach neodborných svedkov. Uzavrel, že obe napadnuté rozhodnutia neobsahujú zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu a nedávajú odpoveď na rozhodujúce otázky formulované v odvolaní žalobcu, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu.

20 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

21 Z dovolanie vyplýva, že dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP tvrdiac, že postupom súdov došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu označil za nedostatočné, arbitrárne, keď sa odvolací súd nezaoberal argumentáciou žalobcu a rozhodujúcimi skutočnosťami obsiahnutými v jeho odvolaní a nedal mu odpoveď na jeho argumenty, pričom za základ svojho rozhodnutia prevzal len selektívne hodnotenú časť jediného dôkazu a to výpovede svedka J.. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že v napadnutom rozhodnutí nereflektoval zistený skutkový stav. Namietal, že ignoroval obsah výpovede svedka Ing. V. na pojednávaní dňa 4. decembra 2014, ktorú možno hodnotiť súladne s obsahom výpovede svedka J., t. j. v prospech žaloby a v prospech poistného plnenia.

2 2 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a ani zohľadniť prípadné vecné nesprávosti rozhodnutia. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza totiž z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

23 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

24 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa ust. § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

25 Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

26 Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

27 Procesným postupom súdu je v zásade len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

28 Dovolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, v ktorej sa ustálil záver, podľa ktorého nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (napr. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou SR posudzoval aj ústavný súd a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. K tvrdenej nepreskúmateľnosti odkazuje dovolací súd aj na stanovisko R 2/2016, v zmysle ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu zmätočnosti len výnimočne, ak napadnuté rozhodnutie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Dovolací súd však k tomu dodáva, že k posudzovaniu a hodnoteniu procesu dokazovania musia súdy vyššej inštalácie v konaniach o opravných prostriedkoch postupovať individuálne. Ak by sa všeobecný súd v procese dokazovania v sporovom konaní dopustil takej chyby, ktorej následkom by bol výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) poznačený porušením niektorej z inštitucionálnych požiadaviek práva na spravodlivé prejednanie veci, bolo by povinnosťou odvolacieho súdu takúto chybu konania preskúmať na podklade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti. O takýto prípad sa podľa názoru odvolacieho súdu nejedná v prejednávanej veci. Vychádzajúc z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP priradenie váhy jednotlivým vykonaným dôkazom ponecháva zákon na uvážení súdu so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Po skončení dokazovania súd musí starostlivo zvážiť dôležitosť jednotlivých dôkazov, vykonať selekciu medzi nimi a prípadne vylúčiť tie, ktoré pre rozhodnutie vo veci nemajú žiadny význam. Nevyhnutným pojmovým predpokladom tohto konceptu hodnotenia dôkazov je však náležité odôvodnenie procesu prisudzovania dôkaznej sily jednotlivým vykonaným dôkazom v odôvodnení meritórneho rozhodnutia.

29 Je pravdou, že súd prvej inštalácie v odseku 12 odôvodnenia rozsudku vymenoval všetky vykonané dôkazy, medzi iným aj svedecké výpovede svedkov Ing. V. a J. bez toho, aby sa bol bližšie zaoberal jednotlivými svedeckými výpoveďami (odsek 30 odôvodnenia) a len stroho skonštatoval, že žalobca nepredložil žiaden nevyvratiteľný dôkaz o tom, že došlo k odcudzeniu poistenej veci krádežou vlámaním,

ktorá skutočnosť je jednou z podmienok pre poskytnutie poistného plnenia zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie v súvislosti s tým však upriamil pozornosť na povinnosť každého z účastníkov (v prvom rade žalobcu) preukázať ním tvrdené skutočnosti, pričom nepovažoval žiaden z vykonaných a v odseku 12 odôvodnenia jeho rozsudku vymenovaných dôkazov za nevyvratiteľný dôkaz o tom, že došlo k odcudzeniu poistenej veci krádežou vlámaním. Ako vyplýva z textu odseku 28 odôvodnenia jeho rozsudku, výpoveďou svedka P. J. nemal za bezpečne preukázané, že k odcudzeniu dotknutých materiálov nedošlo vlámaním, súd len podotkol, že na základe výpovede tohto svedka tak možno usudzovať, tento dôkaz teda len považoval za spôsobilý spochybniť tvrdenia žalobcu, znášajúceho dôkazné bremeno a následne žalobu, práve pre jeho neunesenie žalobcom zamietol. Dovolateľ v dovolaní vytýkal súdom, že neprihliadli aj na výpoveď svedka J. na pojednávaní dňa 4. decembra 2014, ktorý potvrdil, že v jednom z objektov bol odcudzený materiál, ktorý už bol priamo zabudovaný v stavbe, v uvedenom objekte sa v tom čase nepracovalo, bol uzamknutý a kľúče boli v kancelárii, došlo tam teda k násilnému vniknutiu (č. l. 141 spisu). Dovolací súd je toho názoru, že samotná skutočnosť, že bol odcudzený materiál z objektu, ktorý mal byť zamknutý, sama osebe však nepreukazuje, že došlo k násilnému vniknutiu do tohto objektu. Dovolací súd upriamuje pozornosť na výpoveď menovaného svedka, nakoľko ani svedok neuvádza také skutočnosti, ktoré by svedčili o prekonaní prekážok, teda svedčili o žalobcom tvrdenom vniknutí do objektu, a teda by bolo možné z ucelenej výpovede menovaného svedka mať za preukázané nad akúkoľvek pochybnosť, že k škodovej udalosti skutočne došlo krádežou vlámaním, vo význame kvalifikovaného prekonania zabezpečovacích prekážok tak, ako vlámanie špecifikoval aj samotný dovolateľ (ods. 44 dovolania).

30 Odvolací súd, reagujúc na odvolacie námietky, odôvodnil svoj záver, totožný so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom, poukazujúc nielen na výpoveď svedka J., ale aj na výsledky predmetného trestného konania, ktoré taktiež nepotvrdili, že k odcudzeniu dotknutých vecí došlo krádežou vlámaním. Že v trestnom konaní OČTK nezistili žiadne relevantné skutočnosti o spôsobe vykonania oznámenej trestnej činnosti potvrdil aj samotný dovolateľ v odseku 45 dovolania.

31 Vychádzajúc z obsahu dovolania jeho podstata spočíva v nesúhlase žalobcu s právnym záverom obidvoch konajúcich súdov, že v prejednávanej veci bolo povinnosťou dovolateľa ako žalobcu bezpečne preukázať jeho tvrdenie, že došlo k škodovej udalosti krádežou vlámaním a že pre záver o unesení dôkazného bremena ani jednému zo súdov nepostačovalo iba preukázanie splnenia poistných podmienok ohľadom vyžadovaného zabezpečenia majetku, ktorým dovolateľ predovšetkým argumentuje zdôrazňujúc, že sa páchatel musel najprv do stráženého a uzamknutého priestoru vlámaním (teda násilím) dostať a až následne mohlo dôjsť k odcudzeniu v stavbe už zabudovaných vecí. Jednoznačne tak namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sa vyvodzuje právny záver a na zistený skutkový stav aplikuje právna norma. Nesprávne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak síce aplikoval správny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018). Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom súdov, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a nezakladá prípustný dôvod dovolania vyvodzovaný ustanovením § 420 písm. f/ CSP.

32 Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorý tak ako to správne uvádza aj dovolateľ v dovolacom konaní, tvorí jeden celok s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Dovolateľom spochybnená hodnotiaca úvaha odvolacieho súdu podľa zistenia dovolacieho súdu v prejednávanom spore zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. Je preto možné uzavrieť, že odvolací súd dal v dôvodoch svojho rozhodnutia odpoveď, akým spôsobom hodnotil dôkazy relevantné pre zodpovedanie

otázky, či škodovú udalosť bolo možné považovať za poistnú udalosť dojednanú v zmluve, a to aj s akcentom na dôkazy doručené do spisu, ako aj výpovede svedkov a či žalobca uniesol dôkazné bremeno.

33 Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade podané dovolanie je procesne neprípustné, lebo žalobca v ňom nedôvodne tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

34 Dovolací súd preto odmietol dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

35 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

36 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.